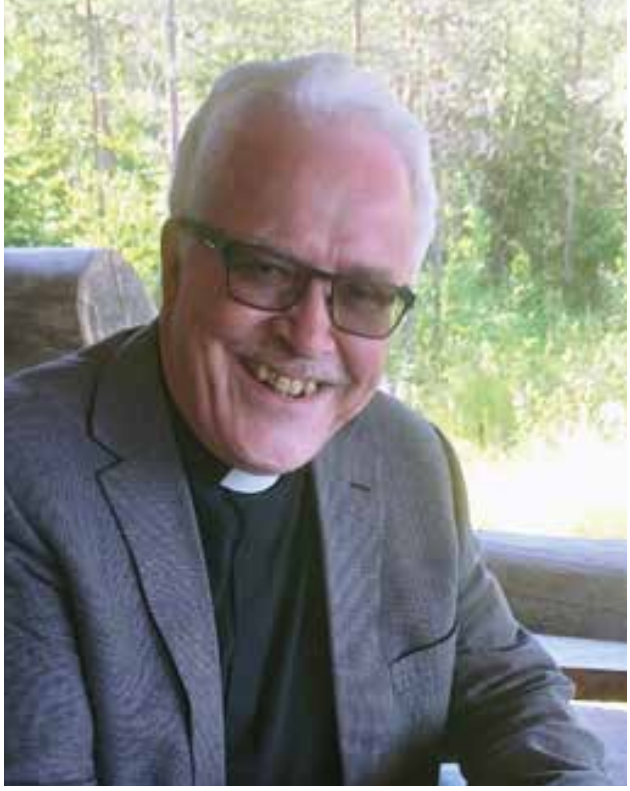

“Tulkaa, laulakaamme iloiten Herralle, huutakaamme riemuiten autuutemme kalliolle.” Ps. 95:1

Kevään viimeiseen sunnuntaihin, Pyhän Kolminaisuuden päivään, valittu psalmiteksti ilmaisee sykähdyttävällä tavalla sitä ajankohtaista, valtavaa riemua, joka tänä aikana täyttää kristikansan sydämet. Jumalan sijaiskuolema meidän puolestamme, meillekin iäisen elämän lahjoittanut kuolleista nouseminen, hänen taivaaseen astumisensa esikoisena lunastettujensa edellä, Pyhän Hengen vuodattaminen seurakunnalle ja hänen lupauksensa pian koittavasta lopullisen ja täydellisen vapautuksen hetkestä ovat liian suuria asioita pienelle ymmärryksellemme. – Ja kuitenkin sellaisina äärimmäisen lohdullisia, turvallisia, jopa vapauttavan riemullisia asioita. Meidän Luojamme, Lunastajamme ja Pyhittäjämme, jonka olemus on kaikelta inhimilliseltä ymmärrykseltä salattu, on ilmoittanut itsensä meille Jeesuksessa Kristuksessa, joka on paitsi Herramme ja Vapahtajamme, myös oma veljemme.

“Käykäämme kiittäen hänen kasvojensa eteen, veisatkaamme hänelle riemuvirsiä. ... Tulkaa, kumartukaamme, taipukaamme maahan, polvistukaamme Herran, meidän Tekijämme, eteen. Sillä hän on meidän Jumalamme, ja me olemme hänen laitumensa kansa ja hänen kättensä lauma.” Ps. 95:2, 6-7

Ystävä! Sisar tai veli Kristuksessa Jeesuksessa!

Miten hyvä onkaan pienen ihmisen osa, kun hän saa olla käsittämättömän suuren, Kaikkivaltiaan Jumalan rakastettu lapsi.

Olet Kristuksen verellä lunastettu, hänen omakseen kasteessa synnytetty. Kaikkien tämän ajan ahdistusten ja pelkojenkin keskellä saat panna täyden toivosi häneen, joka sanoo: “Koska hän on rakkaudessa kiintynyt minuun, niin minä hänet pelastan; minä suojelen hänet, koska hän tuntee minun nimeni. … Minä ravitsen hänet pitkällä iällä ja annan hänen nähdä autuuden.” Ps. 91:14,16

SEPPO SALO